

Ki emlékszik ma már Bernáth Aurél és Romanovszki ellentétes vonzására? Ki emlékszik Bernáth tanár úr tájképeire, melyek az 50-es évek szocialista realista világában a tájba vitte az embert finom szürrealista jellemzőkkel, ahová Hamvas Bélát be lehetett volna vinni, hogy egy másik Balaton partján merengve sétálhasson. Romanovszki – képbe csak Révait és társait lehetett volna bekísérni, hogy a csendéletekben veréb méretben csipoghatott volna.

Ez volt az a kor, amikor csillagként feljött az égre Csernus Tibor, Kondor Béla az a hajtás, mely nem kellett az akkori a gyarmati rendszert fenntartó politikának.

S ezután tűnt fel Lakner, Szabó Ákos és mások, akik a Bernáth – Csernus életművet és Rauchenberg hitét vitték tovább.

Szabó Ákos elment és évtizedek múltával visszajött, s most láthatjuk, hogy a trendivel szemben abszurd lovasok a hulladékvilág tetői milyenek, mivé vált Csontvári cédrusa, az éles látás és a kemény szemben állás mit hozott ide, Budapestre Szabó Ákostól.

És még valami. A Werbőczy gimnáziumban egy osztályba jártunk. Ákos szép magas sovány fekete, göndör hajú fiú volt. Laknerrel voltak nagy barátságban. Az iskolából egy irányba mentünk haza. A Királyhágó térig követtem őt és Laknert, s én mentem tovább az Orbánhegyi útra.

Most értem utol Ákost ezen a régi úton, egy élet útjának vége felé.

Makovecz Imre

Elhangzott Szabó Ákos festőművész kiállításának megnyitó rendezvényén, 2011. március 2-án, a Forrás Galériában.